

Lyst til at fortælle Dem en ganske lille Historie om ham, der viser dette, en Historie, der fik os Elever paa Højskolen til at holde forfærdelig meget af ham — jeg tænker ikke, Krigsministeren er til Stede — nej! Historien stammer fra den Tid, han skulde være Løjtnant, han blev da sendt til Kronborg, og der var der nogle Underofficerer, der vare ganske forfærdelig slemme ved ham. Saa hændte det for stakkels, lille Budde, at en Aften i Mørke, da han gik paa Gaden, kom han til at sende sine Knoer lige i Næsen paa Sergenten, saa at han trillede i Rendestenen, hvorudover Budde aldrig nogen Siude blev Løjtnant. Det viser, hvilken Selvstændighedsfølelse, han havde, han kunde ikke taale dette Tyranni. Den samme Selvstændighed fulgte ham til Holsteinsminde. Da Greven begyndte at villæ øve sin Indflydelse, var det igen galt. Det, at han havde denne Selvstændighedsfølelse, gjorde paa os Elever et stærkt Indtryk, vi kom til at holde af ham og vilde gerne gøre hans Villie.

Jeg vil ønske, at det nu maatte blive saadan, at denne Historie øvede samme Indflydelse paa det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe), saa at han maatte føle, at han stod overfor en Mand, der dog maa tillægges nogen Vægt, saa at han med Glæde gaar ind paa Buddes Ønske om, at Opdragelsen skal forsøges i 3 Retninger, i Anstalter, paa Plejehjem og i Familier. Jeg tror, at Budde slet ikke var saa uvillig til at tro, at det sidste nok var det bedste, og jeg hælder aldeles bestemt til den Anskuelse, fordi et saadant Barn derved lettere kommer i samme Forhold som alle andre Børn, hvad det vanskeligt gør, naar det opdrages paa en Anstalt. Det at slippe ud over Anstaltens Kendetegn volder Sorg og Elendighed for et saadant Barn, meget mere, end de ane, der ikke have været Vidne dertil. Maa jeg med det samme henlede navnlig den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at der staar i Loven, jeg tror, det er i § 38, at ved Forholdets Ophør skulle Børnene forsynes med Klæder. Jeg henvender mig til Justitsministeren, fordi jeg tænker, at det er i Anstaltens Instruks, at saadant skal fastsættes nærmere. Jeg vil inderlig ønske, at det maatte blive slaaet fast, saa fast som det overhovedet kan slaa, at det skal være saadanne Klæder, som de Dreng og Piger gaa med, som de skulle færdes imellem. Komme de ud i Livet med andet Tøj, end de andre have, føle de sig tilsidesatte, saa peges der Fingre ad dem,

og saa ere de straks inde paa en Vej, hvor det er svært at eksistere som en god Dreng og en god Pige. Og Klæderne skulle ogsaa passe til den Gerning, de skulle øve. Jeg har set dem komme med Klæder, der i og for sig vare gode nok, men de passede ikke til et Knippe Halm, og naar de havde været 14 Dage i Tjeneste, havde de ingen Knæ i Bukserne, og det at faa ny Knæ i dem havde de hverken Forstand eller Penge til. Hvis en saadan Dreng ikke er hos en god Madmoder eller god Husbond, kniber det ganske forfærdeligt for ham. Jeg vilde meget ønske, at Anstaltens Forpligtelse maatte strækkes ud over det første Halvaar, saa at Børnene i den Tid vare forsynede med Klæder, og at Mangel paa saadanne ikke skulde være dem en Hindring i at blive gode Dreng og Piger.

Endnu har jeg kun en almindelig Betragtning at gøre gældende. Det siges og siges for vist, at vi Bønder tænke i Grunden mere paa de firbenede end paa Børnene, vi have meget mere tilovers for de firbenede end for Børnene, det er en soleklar Kendsgerning, det kan ethvert Fæse! Jeg siger jo ikke, at man ogsaa skal være et Fæ for at se det, men jeg siger, at det siges, at ethvert Fæ kan se det (Afbrydelse af Sabroe). Det ærede Medlem er saa urolig, han har sikkert en ond Samvittighed, men det kan jeg ikke gøre ved. Ja, det kan ikke skjules, at de firbenede maa vi gøre meget for. I den Henseende ere vi akkurat som de københavnske Smede. Jeg traf en københavnsk Smed forleden, han gjorde saamæn ikke meget for sine Børn. Han havde 5—6 dejlige Dreng, en af dem var stor, og han vilde gerne lære noget. Manden havde en fyldt Tegnebog og kunde godt lade Drengen lære noget, men han gik hen og købte Kul og puttede dem i Essen i Stedet for at lade sin Dreng lære. Ganske vist kunde det siges, at det var hans Profession, at det, det drejede sig om for ham, var, at Essen var varm, saa at der kunde være noget at give ogsaa de andre Børn. Anvendt paa det, der ligger for her, maa det jo siges, at der er flere Børn, der skulle leve, end netop de slemme og uartige Børn. Det maa jo siges om os Bønder, at vi ere nødt til at pudse lidt paa Kvæget for at faa noget at passe vore Børn for, de skulle dog endelig ogsaa have noget. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at der ude bag Køerne leves et strengt, arbejdsomt Liv baade af Mænd og af Børn, og man skulde nødigt